

tænkning, indledede nemlig sin Udvalgsbetænkning over Statsrevisoratets Betænkning angaaende Statsregnskabet 1894—95 med nogle almindelige Bemærkninger, hvoraf det fremgaar, at Landstinget var utilfreds med den nuværende Statsrevisions Arbejdsmaade, at det fandt Betænkningen for vidtløftig og tillige fandt, at de Beløb, som man nu mener Ministeriet forpligtet til at søge paa en Tillægsbevillingslov, i Virkeligheden ikke maa søges paa nogen Bevillingslov, men at det er tilstrækkeligt, naar der ved disse Beløb kommer en Vedtegning af Statsrevisoratet. Dette mødte en bestemt Modstand fra hele Folketingets Side, idet ogsaa den daværende Repræsentant for Højre i Udvalget, den daværende Repræsentant for Københavns 4de Valgkreds (Scharling), mente, at det var for galt, at man i Landstinget troede, at Bevillingsmagten kunde fratages Rigsdagen, og at man i Stedet derfor kunde nøjes med en Vedtegning af Statsrevisoratet. Ikke desto mindre har man i Landstinget Aar efter Aar henvist til dette Udvalgs Udtalelser. Fra Folketinget er der gentagende udtalt Beredvillighed til at drøfte Sagen med Landstinget i et Fællesudvalg. I Aar har man atter søgt at paavirke Statsrevisionen, og derfor er det nødvendigt for os at tage et positivt Skridt. Det er klart, at et enkelt af Tingene ikke kan foretage Forandringer i den Instruks, som gælder for Statsrevisionens Arbejde. Dette hviler paa 33 Aar gamle Bestemmelser, men i den Tid har Livet udviklet sig. Der har uddannet sig en Tradition og Coutume ogsaa i Statsrevisionen, og denne Tradition og Coutume kan ikke forandres lige saa lidt som en vedtaget Instruks derved, at et enkelt Ting egenmægtig uden det andet Tings Tilladelse eller Samstemmig kan søge at paavirke Statsrevisionen. Det er derfor en Opmærksomhed, vi ønske at vise det andet Ting, samtidig med at vi knytte Traaden igen ved at optage de Traditioner, som have været til Stede, og som have fundet Udtryk ikke blot i Folketinget, men ogsaa i Landstinget, som økonomisk set have faaet grundlovmæssig Kraft, og som man har søgt at realisere i en Regeringskommission. Vi søge altsaa at optage Traditionen, men tillige sørge vi for paa praktisk og positiv Maade at komme Landstingets Ønsker om en Forandring af de nuværende Revisionsforhold i Møde. Jeg har gentagne Gange i de sidste Par Aar haft den Ære at spørge den højtærede Finansminister, om Ministeren ønskede at forelægge Forslag til Lov dels om en

Regnskabslov og dels om en Regnskabsret. Den højtærede Minister har svaret, at han ikke ønskede noget Forslag om Regnskabslov, men derimod svarede han ikke paa Spørgsmaalet om en Regnskabsret. Jeg vil derfor særlig af Hensyn til Ministerens vita ante mene, at der var Mulighed for, saafremt den nuværende Finansminister vedbliver at fungere, at blive enig med ham om et Forslag til en Regnskabsret, der skal træde i Stedet for de nuværende Statsrevisionsforhold; og jeg haaber ogsaa, at vedkommende Minister, saafremt vi til Efteraaret, komme til at staa over for en ny Minister, vil vise sig venlig lige over for den gamle konstitutionelle Tanke. Naar jeg ikke har opsat til Efteraaret at fremsætte dette Forslag til Beslutning, er det dels af den Grund, jeg før angav, at give Landstingets Ønsker praktisk Udtryk, saaledes, at Statsrevisorerne i deres nuværende Arbejde ikke skulle føle sig trykkede ved denne fra Landstinget stadig betonedede Henstilling, og dels fordi jeg mener, at de Mænd, som de høje Ting kunde designere til at indtræde i dette Udvalg i Løbet af Sommeren, maaske kunne faa Tid til at foretage nogle forberedende Arbejder, saa vi kunne staa bedre forberedte til Efteraaret. Forslaget til Beslutning lyder saaledes:

Folketinget beslutter at nedsætte et Udvalg paa 11 Medlemmer til Overvejelse af Spørgsmaalet om Statsrevisoratets Omdannelse til Regnskabsret og eventuelt gøre Indstilling derom.

Dette Forslag tillader jeg mig at anbefale, idet jeg betoner, at det maa gælde for os, som for alle andre konstitutionelle Stater at bryde Forbindelsen mellem Administrationen og Revisionen og bryde Administrationens Herredømme over Statskassens Midler.

Dinesen: Det ærede Medlem er nu fremkommet med, hvad Mening er med det Forslag til Beslutning, der her foreligger. Jeg har ikke tidligere kendt, hvad der tilsigtedes, og har derfor ikke nærmere kunnet overveje, hvad der kunde være at sige i denne Anledning. Efter at jeg nu har hørt det ærede Medlem, skønner jeg ikke, at det Spørgsmaal, han har rejst, har nogen særdeles paatrængende Karakter. Naar han til Støtte for sin Opfattelse anførte, hvad flere ældre Rigsdagsmænd i tidligere Tid have udtalt, forekommer det mig, at naar vi have hørt saadanne Me-